

viis ikke optage den hele Jernbanefinantspollstift til Forhandling, i Anledning af det, der nu sidst fremkom, men jeg maa dog nødvendigt fremhæve, at det ikke paa nogen Maade kan indrømmes, at den ærede Indenrigsminister skulde have Ret til at slaae en tyk Streg over den tidligere gjorte Udgift og sige, at den skal man glemme, den maa man ikke tale om. Ved enhver finantsiel Betragtning af vore Jernbaneanlæg maa man nødvendigt bringe hele den samlede Udgift, hvad enten den skjuler sig under Statsgjældsrenter eller fremtræder paa andre Maader, med i Betragtning. Søvrigt vil den ærede Indenrigsminister vistnok give mig Ret i, at det har været fuldstændigt vel betænkt af mig, at jeg ikke har anseet mig for berettiget til at fremdrage hans Utringer efter Avisesterretninger. Vore Blades Referater om Rigsdagsforhandlingerne kunne, hvormeget Referenter og Redactører end bestræbe sig for Noiagtighed, dog umuligt have en saadan Charakter, at det vilde være passende paa Grundlag af dem at rette nogen Bemærkning til den ærede Minister, og navnlig i nærværende Tilfælde forholder det sig virkelig saa, at jeg ikke har villet troe, hvad jeg idetmindste i enkelte Blade har læst som Utringer, der skulde være brugte af den ærede Minister. Men autentisk er det, at der er skeet en Interpellation om nye Jernbanearbejder, og at der er faldet Utringer fra Ministerens Side under denne, det har jeg været i min gode Ret til at fremdrage; det var det, der bevægede mig til med Overvindelse af min Ulyst at fremdrage den hele Sag overfor den ærede Finansminister, hvis Udtalelser om den finantsielle Tilstand ikke forekom mig saa beroligende, som jeg troer adskillige ærede Medlemmer fandt dem. Jeg troer iøvrigt, at Udskilligt af, hvad der af mine Ord blev fremhævet til Besvarelse af den ærede Finansminister, ikke just ganske stemmede med den Maade, jeg havde brugt dem paa, fordi jeg kun havde fremført disse Utringer med forskellige Begrænsninger, men ikke i det Omfang, hvori de ere gjentagne. Men det skal jeg lade ligge. Det har, som sagt, været mig om at gøre ved Slutningen at fremhæve det Uvovrlige og Be-

træffelige i den hele Situation, som er fremkommen ved de forskjellige Udtalelser fra den ærede Finansministers Side først i Begyndelsen af Samlingen og dernæst i Slutningen, i Forbindelse med den Kjendtgjæring, hvormed der ikke kan være Tvivl, at man til de løbende Udgifters Beskrivelse har anseet det for nødvendigt gjentagne Gange at gøre Laan eller optage Forskud uden nogen forud af Rigsdagen given Bemyndigelse. De antydede af Finansministeren vedsendte Dispositioner kan jeg jo ikke kjende paa en saadan Maade, at jeg skulde ville udtale en personlig Dom om det Lovlige eller Ulovlige; men jeg sagde, at det var ei Spørgsmaal, om en saadan gjentagen, vedvarende Optagelse af Laan eller Forskud uden særlig Bemyndigelse havde tilstrækkelig Lovhjemmel; jeg kaldte dem Dispositioner af tvivlsom Lovlighed, jeg ytrede, at det var Statsrevisionens Sag nærmere at undersøge, om de vare hensigtsmæssige, hvilket jeg haabede, og om det ikke i alt Fald trængte til efterfølgende Billigelse. Jeg troer ikke, at den ærede Finansminister kan mene, at jeg med Hensyn til disse Dispositioner paa nogen Maade kunde udtrykke mig forstigtigere eller velvilligere, end jeg har gjort.

Da ikke Flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen. Lovforslaget (see Tillæg A Sp. 2581 ff.) fattes derpaa under Afstemning og vedtoges eenstemmig med 46 Stemmer.

Formanden: Loven bliver nu at tilfille Consellspræsidenten.

Man gif derefter til den sidste Sag paa Dagsordenen, som var: 1) Om Lov om Hegn. 2) Om Lovforslaget findes i Tillæg A Sp. 2665 ff.; Udvalgets Erklæring i Tillæg B Sp. 907-8; 3die Behandling i Landstinget i Tidenden Sp. 719 ff.; 3die Behandling i Folkethinget i dettes Tidende Sp. 5444 ff.)

Der var til denne Behandling af Sagen ikke stillet noget Endringsforslag. Lovforslaget i dets Heelhed fattes under Forhandling.